χαρτιά μου, ποὺ δείχνουν καθαρὰ ὅτι λέω ἀλήθεια. Ἔπειτα συγκεντρώσετε ὅσες πληροφορίες θέλετε γιὰ μένα, θὰ δῆτε ὅτι ἔχετε νὰ κάνετε μ' ἕναν τζέντλεμαν... Καὶ τώρα πάρετε ἕνα τσὲκ 100.000 φράγκα γιὰ τὰ πρῶτα ἔξοδα. Ὅταν μοῦ φέρετε τὰ παιδιά μου, θὰ σᾶς πληρώσω τὸ λογαριασμὸ ποὺ θὰ μοῦ δώσετε... Μὴ λυπηθῆτε χρήματα. Κάνετε ὅ,τι θέλετε, φτάνει νὰ ξαναπάρω κοντά μου τὰ παιδιά μου...

Μὲ τέτοια ἐπιχειρήματα, μπορεῖ κανεὶς νὰ πείση ὅλους τοὺς ἰδιωτικοὺς ντέτεκτιβ τοῦ κόσμου. Τὸ «Γραφεῖο Ρισάρ» λοιπὸν ἐπιστράτεψε ὅλους τοὺς μυστικοὺς ἀστυνομικούς του καὶ στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος, τὴν ὥρα ποὺ ἡ Ἀγγλίδα γκουβερνάντα τῶν μικρῶν Γούντυαρντ γύριζε μαζύ τους ἀπὸ τὸ Δάσος τῆς Βουλώνης, εἶδε ξαφνικὰ νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ ἕνα κλειστὸ αὐτοκίνητο τρεῖς ἄγνωστοι καὶ νὰ τῆς ἁρπάζουν τὴ μικροῦλα Ροὺθ καὶ τὸν Φράνκ. Ἡ γκουβερνάντα, τρελλὴ ἀπὸ τὸ φόβο της, ἔτρεξε πρὸς τὸ αὐτοκίνητο, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχαν τρυπώσει κι' ὅλας οἱ ἀπαγωγεῖς καὶ μὲ τὶς γροθιές της ἔσπασε τὸ τζάμι τῆς πορτιέρας, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατάφερνε νὰ πάρη πίσω τὰ παιδιὰ τῆς μίσσες Γούντυαρντ. Μὰ τὸ αὐτοκίνητο χάθηκε σὰν ἀστραπὴ πρὸς τὸ Δάσος τῆς Βουλώνης καὶ ἡ δυστυχισμένη γκουβερνάντα ἀπόμεινε στὴ μέση τοῦ δρόμου, μὲ τὰ χέρια καταματωμένα. Κι' ἀλήθεια, τὸ αἷμα ἔτρεχε σὰν ποτάμι ἀπὸ τὸ δεξί της χέρι, γιατὶ εἶχε κόψει μιὰ ἀρτηρία στὸ τζάμι τῆς πορτιέρας τοῦ αὐτοκινήτου...

Οἱ ντέτεκτιβ οὔτε συλλογίσθηκαν καθόλου αὐτὸ τὸ τραῦμα τῆς Ἀγγλίδας γκουβερνάντας. Παρέδωσαν ἀμέσως τὰ παιδιὰ στὸν Ἀμερικανὸ πολυεκατομμυριοῦχο, ὁ ὁποῖος ἔφυγε τὸ ἴδιο βράδυ γιὰ τὴ Χάβρη κι' ἀπὸ ἐκεῖ, μὲ τὴ θαλαμηγό του τράβηξε γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο νομίζει κανεὶς ὅτι τελειώνει ἁπλᾶ καὶ ἥσυχα ἡ ὑπόθεσίς. Κι' ὅμως γελιέται, γιατὶ αὐτὴ ἡ ἱστορία μπερδεύτηκε μὲ τὸν πιὸ τραγικὸ τρόπο. Ἡ μίσσες Γούντυαρντ, ὅταν ἔμαθε ξαφνικὰ τὴν ἀπαγωγὴ τῶν παιδιῶν της, τρελλάθηκε ἀπὸ τὴν ἀπότομη συγκίνησι. Ἡ Ἀγγλίδα γκουβερνάντα πάλι ἔχασε τὸ χέρι της, γιατὶ οἱ γιατροὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ τῆς τὸ κόψουν, ἐπειδὴ εἶχε μολυνθῆ ἡ πληγή. Τέλος ἡ μικροῦλα Ροὺθ ἀρρώστησε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ταξειδιοῦ ἀπὸ ἕνα σοβαρὸ κρυολόγημα καὶ πέθανε πρὶν ἡ θαλαμηγὸς τοῦ Ἀμερικανοῦ πολυεκατομμυριούχου φτάσει στὴ Νέα Ὑόρκη.

Ἡ ἀλλεπάλληλες αὐτὲς τραγῳδίες ξέσπασαν τέλος στὸν μίστερ Γοὔντυαρντ. Τ' Ἀμερικανικὰ δικαστήρια τὸν τιμώρησαν παραδειγματικῶς: τὸν ἔστειλαν νὰ πεθάνη πάνω στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα...

Γιατὶ λοιπὸν κλέβουν σήμερα τὰ παιδιά; Τὶς αἰτίες τὶς εἴδατε ἀπὸ τὰ παραπάνω χαρακτηριστικὰ παραδείγματα. Ἡ ἀπαγωγὲς τῶν παιδιῶν γίνονται ἀπὸ τοὺς χωρισμένους συζύγους κι' ἀπὸ τοὺς σαδιστάς. Ὅσο τώρα γιὰ τ' ἀποτελέσματα, εἶνε σχεδὸν πάντα μοιραῖα γιὰ τ' ἀθῶα θύματα.

ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

—Ἦσαν γαλήνιες τουλάχιστον ἡ τελευταῖες στιγμὲς τοῦ ἀειμνήστου συζύγου σας;

—Φαντάζομαι, πῶς ὄχι... Τρεῖς... γιατροί, δυστυχῶς, παράστεκαν στὸ προσκέφαλό του!

* * *

—Φαντάσου ὁ παληάνθρωπος, ὅτι μέσα στὸ θέατρο τόλμησε νὰ μοῦ φωνάξη πῶς θὰ μοῦ δώση ἕνα σκαμπίλι!...

—Μωρὲ τί μοῦ λές;... Καὶ τί ἀπόγινε κατόπιν;

—Τί ἀπόγινε;... Μοῦδωσε τό... σκαμπίλι!..

* * *

Στὸ θέατρο:

—Κύριε, σᾶς παρακαλῶ, δὲν λέτε στὴν κυρία ποὺ συνοδεύετε, νὰ βγάλη τὸ καπέλλο της; Δὲν βλέπω καθόλου τὴ σκηνή!...

—Νὰ τῆς τὸ πῆτε, σᾶς παρακαλῶ, ὁ ἴδιος, γιατὶ ἐγὼ δὲν τολμῶ... Εἶνε ἡ... πεθερά μου, ξέρετε!...

* * *

Ὅταν λείπει ὁ ἀρχισυντάκτης:

—Ποῦ εἶνε ὁ κύριος ἀρχισυντάκτης;

—Λείπει, κύριε, μὰ τὸν ἀναπληρῶ ἐγώ!...

—Μά... θέλω νὰ τοῦ δώσω κάτι...

—Δῶστε το σὲ μένα... Τὸ ἴδιο κάνει...

—Ὁρίστε τότε δυὸ σκαμπίλια, γιὰ κάτι ποὺ ἔγραψε χθὲς ἡ ἐφημερίδα σας γιὰ μένα!...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΗ

Ὁ συγγραφεὺς Χ... συναντήθηκε μιὰ μέρα μ' ἕναν παλιὸ καὶ πιστό του φίλο.

—Ἀγαπητέ μου, τοῦ φώναξε μόλις τὸν εἶδε. Ὁ Θεὸς σὲ ἔστειλε! Ἔχω ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ ἕναν ἔμπιστο ἄνθρωπο, γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου ἀπόψε... Ὑποφέρω... Θέλω παρηγοριά...

—Τί σοῦ συμβαίνει, λοιπόν;

—Κάτι τρομερό! Ἡ γυναῖκα μου ἔμαθε πῶς εἶχα μιὰ φίλη καὶ ὅτι ἔχω καὶ ἕνα παιδὶ ἀπ' αὐτήν!...

—Ἄ! Καὶ ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἄθλιος, ποὺ πῆγε καὶ τῆς τὸ εἶπε;

—Ἐγὼ ὁ ἴδιος!...

—Σύ! Μὰ τρελλάθηκες, λοιπόν;

—Ὄχι. Ἄκουσε νὰ δῆς πῶς ἤρθε τὸ πρᾶγμα... Ἄ, ὁ Θεὸς σὲ ἔστειλε μπροστά μου ἀπόψε!... Μὴν ξεχνᾶς πῶς εἶμαι συγγραφεύς, πῶς γράφω μυθιστορήματα, δράματα... Αὐτὸ λοιπὸν φταίει γιὰ ὅλα, τὸ ἐπάγγελμά μου... Ἔχω κάμποσο καιρὸ τώρα, ποὺ ἑτοιμάζω ἕνα δράμα μου. Πρόκειται γιὰ ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ζοῦσε κι' αὐτὸς ἀκριβῶς μιὰ διπλῆ ζωή, τὴ μιὰ μὲ τὴ νόμιμη γυναῖκα του, τὴν ἄλλη, μὲ μιὰ παλιά του φιλενάδα... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει ἐπίσης ἕνα παιδὶ ἀπὸ τὴν φίλη του. Ἄξαφνα, μιὰ μέρα, ἡ γυναῖκα του μαθαίνει τὴν ἀλήθεια...

—Βλέπω ὅτι ἄρχισες νὰ ἀντλῆς ἀπὸ τὸν ἑαυτό σου τὶς ἐμπνεύσεις σου...

—Ναί, ἄκουσε... Ξέρεις πῶς ἡ γυναῖκα μου εἶνε συγχρόνως καὶ μιὰ πολύτιμη συνεργάτις μου στὸ ἐπάγγελμά μου. Ποτὲ δὲν γράφω τίποτε, χωρὶς νὰ τὴν συμβουλευθῶ, χωρὶς νὰ συζητήσω μαζύ της τὰ σχέδιά μου, χωρὶς νὰ τῆς διαβάσω, πρῶτα σ' αὐτήν, τὰ χειρόγραφά μου. Αὐτὴ τὴ φορὰ μιὰ σκέψη μὲ ἀπασχόλησε πολύ, μόλις συνέλαβα τὸ σχέδιο νὰ γράψω αὐτὸ τὸ ἔργο. Πῶς θὰ κατέληγε; Ποιὰ στάσι θὰ κρατοῦσε αὐτὴ ἡ γυναῖκα, μόλις ἔμαθε τὸ τρομερὸ μυστικὸ τοῦ ἀνδρός της; Φυσικά, κι' αὐτὸ ἐπίσης τὸ συζήτησα μαζὺ μὲ τὴ γυναῖκα μου...

—Καὶ σοῦ ἀπάντησε ὅτι....

—Μοῦ ἀπάντησε: «—Μὰ εἶνε ἀπλούστατο, ἀγαπητέ μου. Πρέπει ἡ σύζυγος νὰ συγχωρήση τὸν σύζυγο γιὰ τὴν παλιά του ἁμαρτία». Τὴ ρώτησα τότε, κυττάζοντάς την στὰ μάτια: «—Πραγματικὰ τὸ πιστεύεις αὐτό, ἀγάπη μου;». «—Τὸ πιστεύω ἀπολύτως! μοῦ ἀποκρίθηκε. Δὲν μπορεῖ κἂν νὰ γοηθῆ μιὰ ἄλλη λύσι σ' αὐτὸ τὸ ἔργο. Ἀφοῦ ἡ νόμιμη σύζυγος δὲν μπορεῖ νὰ χαρίση ἕνα παιδὶ τοῦ ἀνδρός της, πρέπει, τὸ καθῆκον της εἶνε, νὰ δεχθῆ στὸ σπίτι της αὐτὸ τὸ παιδί, ποὺ ἐκεῖνος ἔχει ἀπὸ μιὰ ἄλλη... Κάνε, λοιπόν, αὐτὸ ποὺ σοῦ λέγω. Τὸ ἔργο σου, μὲ μιὰ τέτοια λύσι, θὰ πάρη μιὰ πνοὴ ἀνθρωπισμοῦ, κάτι ποὺ θὰ τὸ σηκώση πολὺ παραπάνω ἀπὸ τὰ συνηθισμένα καὶ τὰ συμβατικά, ποὺ γράφονται τελευταῖα. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, δὲν βρίσκω ἄλλη λύσι γιὰ τὸ ἔργο!»

—Ἔτσι;... ἔκανε ὁ φίλος. Καὶ σύ, τότε;...

—Κι' ἐγὼ τότε, ἀγαπητέ μου, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια της, βλέποντας τὸν ἐνθουσιασμό, τὴν ἔξαρσι, μὲ τὴν ὁποία μοῦ μιλοῦσε, διερωτήθηκα μήπως δὲν ἦταν αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ καταλληλότερη στιγμή, γιὰ νὰ τῆς ἀποκαλύψω ἕνα μυστικό, ποὺ αἰσθανόμουν μέσα μου τόσο βαρύ. Κυριευμένος, λοιπόν, ἀπὸ ποιητικὸ ἐνθουσιασμό, τῆς φώναξα: «—Λοιπόν, ἀγάπη μου, βρίσκεις πῶς ἡ συγνώμη εἶνε ἡ μόνη στάσι ποὺ πρέπει νὰ κρατήση μιὰ ἀπατημένη σύζυγος;» «—Ἀναμφιβόλως!» ἦταν ἡ ἀπάντησί της. «—Καὶ πιστεύεις πῶς ἡ γυναῖκα, ποὺ σὲ μιὰ παρόμοια περίστασι, θὰ καταδίκαζε τὸν ἄνδρα της ἀμείλικτη, θὰ ἦταν....». «—Θὰ ἦταν ἕνα ἀνάξιο πλάσμα, ναί!», μοῦ ἀπάντησε ζωηρά. Τί ἤθελες, λοιπόν, νὰ κάνω, ἀγαπητέ φίλε; Μὲ εἶχε πιάσει, ὅπως σοῦ εἶπα, ὁ ποιητικὸς ἐνθουσιασμός, στὰ μάτια τῆς γυναίκας μου διάβαζα μιὰ ἀπόλυτη πεποίθησι σ' αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔλεγε. Καὶ τότε, μὲ δυὸ λόγια, τῆς ἀποκάλυψα τὴν ἀλήθεια...

—Ἄ! Καὶ ἐκείνη;

—Ἐκείνη ἔγινε ἄξαφνα κατάχλωμη, ἔτρεμε ὁλόκληρη... Σηκώθηκε, κυριευμένη ἀπὸ μιὰ ἐξαιρετικὴ ταραχή... Ἄνοιξα τὴν ἀγκαλιά μου γιὰ νὰ τὴν δεχθῶ, μὲ πλησίασε...

—Καί;...

—Καί, πρωτοῦ προφτάσω νὰ κουνηθῶ ἀπ' τὴ θέσι μου, μοῦ κατέβασε δυὸ μπάτσους, ἕναν ἀπ' ἐδῶ, ἄλλον ἀπ' ἐκεῖ... Πάτ!.. Κιούτ!.... τοὺ ὁ οὐρανὸς γύρισε σὰν σφοντύλι στὰ μάτια μου!...

—Καὶ σύ;

—Ἐγὼ ἔφυγα τοὺς μπάτσους καὶ βγῆκα στὸ δρόμο γιὰ νὰ τοὺς.... χωνέψω! Πάω νὰ τρελλαθῶ!... Στάθηκα βλάκας!... Θὰ σκάσω!...

—Καὶ τώρα τί θὰ κάνης;

—Ξέρω κι' ἐγώ!...

—Ζήτησέ της συγνώμην...

—Θὰ μὲ ξαναχαστουκίση!...

—Πήγαινέ της τὸ παιδί σου...

—Θὰ τὸ φάη!...

—Τότε τί θὰ κάνης; Πρέπει κάτι νὰ γίνη!...

—Θὰ γίνη κάτι...

—Τί;...

—Θὰ τὴς ξαναφάω!...